

ἀφαίρεμα

— 311 —

ἀφακράζομαι

λαβόντος νὰ φάγη καλῶς) κοιν. || Γνωμ. φρ. Ἀφάγματος χορευτῆς γλήγορ' ἀποσταίνει Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀγέματιστος, ἀγέματος, ἀγευτος, ἀμπούκκωτος 2, ἀπάχνιστος 2, ἀφάγητος 2.

Πβ. ἄφαγος.

ἀφαίρεμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀφαίρεμα.

1) Ἀφαίρεσις, ἀπόσπασις: Μὲ τὸ ἀφαίρεμα τοῦ στύλου ράισε ἡ σκαλωσιά. 2) Ἀπώλεια τῆς διανοητικῆς διαυγείας: Ἀπὸ τὸν τύφο ἔπαθε ἀφαίρεμα. Σὰν τοῦ περᾶση τὸ γλυκὺ ἔχει γιὰ δυὸ τρεῖς μέρες ἀφαίρεμα. Πβ. ἀφρημάδα.

ἀφαιρεμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀφριμὸς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαιρῶ.

Ἀφαιρεσι 1, ὁ ἰδ.

ἀφαίρεσι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀφαίρεσις.

1) Ἡ ἀριθμητικὴ πρᾶξις ἀφαίρεσις κοιν.: Κάνω ἀφαίρεσι. 2) Τυπογραφικῶς τὸ σημεῖον δι' οὗ δηλοῦται ἀφαίρεσις στοιχείου, λέξεως κτλ.

ἀφαιρῶ λόγ. κοιν. Μετοχ. ἀφρημένος καὶ ἀφαιρέμενος κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀφαιρῶ.

1) Ἀποσύρω μέρος ἐκ μεγαλυτέρου ποσοῦ, οἶον ἐν ἀριθμητικῇ πρᾶξει κοιν.: Ἀπὸ τὸ μισθό μου ἀφαιρῶν τὸ χαρτόσημο. 2) Λαμβάνω τι ἀλλότριον, στερῶ τινά τινος κοιν.: Τοῦ ἀφαίρεσε τὴν περιουσία-τὴ ζωὴ κτλ. κοιν. || Ἄσμ.

Ἄ μ' ἀφήσου γι' ἂν βορέσω, | τὴ ζωὴ θὰ σ' ἀφαιρέσω,

θὰ σ' ἀφαιρέσω τὴ ζωὴ | 'ς τὸ γόμο νὰ ἐνῇ βοή

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 3) Μέσ. παύω νὰ προσέχω πον, πάσχω ἐκλειψιν προσοχῆς κοιν.: Πολλὲς φορὲς ἀφαιρεῖται καὶ δὲ βλέπει τί γίνεται μπρὸς του. Τὸν εἶδα ἀφρημένο, καὶ τοῦ συμβαίνει. Τί στέκεσαι σὰν ἀφρημένος; κοιν. Ὅντες πέθανε ἡ γεναῖκα του, προβάτειε ἴδια ἀφαιρέμενος Εὐβ. (Κουρ.)

ἀφαίτης ὁ, Ἦπ. (Τσαμαντ. κ.ά.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) ἀφαέτης Πελοπν. (Μάν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ τοῖχος τῆς στενωτέρας πλευρᾶς τῆς ὀρθογωνίου οἰκίας ὁ ἄνευ παραθύρων Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.)

2) Ἐκ τῶν δοκῶν τῆς στέγης ἡ ἀπὸ τῆς γωνίας πρὸς τὴν κορυφαίαν δοκὸν κατευθυνομένη Πελοπν. (Λακων.)

3) Ὁ πρὸς τὸν τοῖχον τῆς στενωτέρας πλευρᾶς τόπος πρὸς ἀφόδευσιν, ἀφοδευτήριον Ἦπ. (Τσαμαντ. κ.ά.) Πελοπν. (Λακων.) 4) Τὸ ἄριστον μέρος πράγματός τινος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἐνα χωράφι ἀφαέτης Μάν. Ἐτοῦτο κάνει καλὸ γαρπτό, εἶναι ἀφαέτης τοῦ χωραφιοῦνε αὐτότῃ.

ἀφακρὰ ἡ, Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάκα.

Εἶδος χόρτου ἀρεστοῦ ἰδίᾳ εἰς τοὺς ἵππους.

ἀφάκη ἡ, ἐνιαχ. ἀφάτση Κύπρ. ἀφάκα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφάκη.

1) Τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ ἐρέβινθος (lathyrus cicera) τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (leguminosae) πολλαχ. Συνών. ἀγριοφάκη. 2) Τὸ φυτὸν φλομὶς ἡ ἰξώδης (phlomis viscosa) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae) Κύπρ. Συνών. ἀγριοφασκομηλὲς 1. [**]

ἀφάκι τό, (Ι) Χίος ἀφ-φάκι Ἰκαρ. Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) ἀφάτδ' Λέσβ. (Πλομ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὁμφάκιον.

Ἡ ἄωρος σταφυλὴ καὶ ἐν γένει πᾶς ἄωρος καρπὸς ἐνθ' ἄν.: Οἱ ἐλαῖες-τ' ἀπίδια εἶναι ἀκόμα ἀφ-φάκια Ρόδ.

ἀφάκι τό, (ΙΙ) Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) ἀφάτδ' Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάκα.

Εἶδος ἀγρίου τριφυλλίου.

ἀφάκ-κητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφάτδ-τδητος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φακ-κητὸς < φακ-κῶ.

Ὁ μὴ παθὼν, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ ἀμαρτημάτων ἢ παθημάτων διδασκθεὶς, ἄπειρος: Ἐν' ἀφάτδ-τδητος 'ποὺ ἔτοι δουλειές (ἀπὸ τέτοιες δουλειές) || Γνωμ. Ὁ ξένος τῷ ὁ ἀφάτδ-τδητος μοιάζουν μὲ τὸν στραόν.

ἀφακραζόλα ἡ, ἀμάρτ. 'φραγκαζόλα Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι.

Ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἀκούει κρυφίως, ἡ ὠτακουστοῦσα.

ἀφακράζομαι, ἀφακροῦμαι ἀμάρτ. ἀφηκροῦμαι Θήρ. Μύκ. Νάξ. (Σαγκρ. κ.ά.) — Λεξ. Κομ. ἀφηκροῦμαι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καστορ. Μελέν. κ.ά.) ἀφηκρειγῶμι Θάσ. ἀφηκρειοῦμαι Μύκ. ἀφηκρειοῦμαι Α. Ρουμελ. (Καρ. κ.ά.) Θράκ. (Σηλυβρ. Στέρν.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἀφηκρειοῦμαι Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀφηκρειέμαι Σῦρ. ἀφηκρειέμι Θάσ. ἀφηκρέμι Θράκ. (Κομοτ.) Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) ἀφηκροῦμαι Ἰκαρ. Καππ. (Ἀνακ.) — Λεξ. Μπριγκ. — Ἰδραγούμ. Ἑλλήν. πολιτισμ. 222 ἀφηκροῦμαι Ἄνδρ. Κύθν. Πάρ. ἀφηκροῦμαι Θράκ. (Αἰν.) ἀφηκρειῶμαι Σκῦρ. ἀφηκρειῶμι Θεσσ. ἀφηκρειοῦμαι Βιθυν. (Κατιρ.) Θράκ. (Σηλυβρ. Τσακίλ. κ.ά.) Κῶς — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. — ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 19 ἀφηκρειέμαι Πελοπν. (Ἀργ.) ἀφηκρειέμαι Κέως ἀφ'κροῦμαι Κάρο. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Κάσ. Μήλ. Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Τήλ. Χίος κ.ά. ἐφ'κροῦμαι Χίος (Μεστ.) ἀφ'κροῦμαι Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. ἀφ'κρειῶμαι Χίος (Καρδάμ.) ἀφ'κρειῶμι Θεσσ. Λέσβ. ἀφ'κουργεῶμαι Μεγίστ. ἀφ'κρειοῦμαι Α. Ρουμελ. (Καρ.) Δαρδαν. Μήλ. Σίφν. Χίος ἀφ'κρειοῦμαι Ἦπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Σιάτ Χαλκιδ.) ἀφ'κρειοῦμαι Λήμν. κ.ά. ἀφ'κρειέμι Ἰμβρ. Λέσβ. Μακεδ. ἀφ'κρειέμι Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) ἀφ'κρειέμι Σαμοθρ. ἀφ'κρειέμι Σαμοθρ. ἀφ'κρέμι Μακεδ. (Βογατσ.) ἀφ'κρῶμι Θράκ. (Σουφλ.) ἀφονκροῦμαι Καππ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφονκροῦμαι Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀφονκροῦμαι Κρήτ. ἀφονκροῦμαι Κρήτ. ἀφονκρειοῦμαι Θράκ. Σῦρ. ἀφονκρειέμαι Ἄνδρ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ἀφονκρέμι Ἄνδρ. ἀφονκρέμι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονκρῶμαι Σῦρ. ἀφονκρῶμι Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀφονκρᾶμι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονκροῦμαι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονγκροῦμι Στερελλ. (Λεβᾶδ.) ἀφονγκρειῶμι Θεσσ. (Πήλ.) ἀφονγκρειῶμι Κυδων. ἀφονγκρειοῦμαι Σίφν. ἀφονγκρειοῦμαι ἄγν. τόπ. ἀφονγκρειέμαι Λεξ. Πρω. ἀφονγκρειέμι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονγκρειέμι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονκροῦμαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀφονκρῶμαι Πελοπν. (Καλάμ.) ἀφονκρειοῦμαι ΓΒιζυην. Ἀτθ. αὐραῖ 225 'φηκροῦμαι Ἀμοργ. 'φρηκοῦμι Καππ. (Σίλ.) 'φρηκούμου Καππ. (Σίλ.) 'φηκρειοῦμαι Θράκ. Νάξ. Κάσ. κ.ά. 'φηκρειοῦμ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'φηκρειέμαι Θράκ. (Σκοπ.) 'φηγκροῦμαι Ἰων. (Κρήν.) 'φηγκροῦμαι Ἄνδρ. Κύθν. 'φηγκρειοῦμαι Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. 'φ'κροῦμαι Ρόδ. 'φ'κρειοῦμαι Κάσ. Τήλ. 'φονκροῦμαι Κάλυμν. Ρόδ. Τήλ. 'φρονκροῦμαι Κρήτ. κ.ά. 'φονκρειοῦμαι Κίμωλ. 'φονκρειοῦμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 'φονγκρῶμι Λήμν. 'φο-

κρεινύμαι Θράκ. ἀφακράζομαι πολλαχ. ἀφακράζομαι Εὐβ. (Κύμ.) κ.ά. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπα-
 γρειάζομαι Μέγαρ. ἀφηκράζομαι Ἄνδρ. Ἡπ. (Τσαμαντ.)
 Θήρ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ.) Πελοπν. (Ἀρ-
 γολ. Λακων.) Τήν. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀφηκρά-
 ζομαι Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. ἀφηκράζομαι
 Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀφρηκράζομαι Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀφηκρά-
 ζομαι Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. Σίφν. κ.ά. — Λεξ. Περιδ. Μπριγκ.
 Ἐλευθερουδ. Πρω. ἀφηκράζομαι Βιθυν. Κύπρ. ἀφη-
 γράζομαι Ἄνδρ. Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κεφαλλ. Κύθηρ.
 Κύθηρ. Πελοπν. (Οἶν.) Σῦρ. ἀφηγρράζομαι Θράκ. (Αἰν.)
 ἀφρηγκράζομαι Πελοπν. (Μεσσ.) ἀφρηγρράζομαι Πελοπν.
 (Λακων.) ἀφρηγκασκούμενε Τσακων. ἀφηγρειάζομαι
 Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀφρηφειάζομαι Κύθηρ. Πε-
 λοπν. (Λακων.) ἀφρηκράζομαι Πελοπν. (Βούρβουρ.)
 ἀφρηγρράζομαι Προπ. (Κύζ.) ἀφρηγκράζομαι Βιθυν. ἀφ-
 ρειάζομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀφρηγρράζομαι Πελοπν.
 (Μάν.) ἀφρηφειάζομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀφ'κράζομαι
 Ἡπ. Κάρπ. Κάσ. Τήλ. κ.ά. ἀφ'κράζομαι Ἡπ. (Ζαγόρ.)
 Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά. ἀφ'κρειάζομαι Μύκ. ἀφ'κρειάζο-
 μι Μακεδ. (Ραδοχώρ.) ἀφουκράζομαι πολλαχ. ἀφου-
 κράζομαι Θάσ. κ.ά. ἀφρουκράζομαι Κρήτ. ἀφουκράζο-
 μι Κρήτ. ἀφρουκράζομαι Κρήτ. ἀφρουκράζομαι Κρήτ.
 (Σφακ.) ἀφουγκράζομαι Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. Πελοπν.
 (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Λεντεκ.) Προπ. (Πάνορμ.)
 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀφουγρρά-
 ζομαι Πελοπν. (Οἶν.) ἀφουγρράζομαι Ζάκ. ἀφουγκρά-
 ζομαι Θάσ. Στερελλ. (Ἀράχ. Παρνασσ.) ἀφουγρράζομαι
 Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀφρουγκράζομαι Πελοπν. (Κόκκιν.
 Παππούλ. Πύλ. Χατζ.) ἀφρουγκράζομαι Πελοπν. (Ἀν-
 δρίτσ. Ἀρκαδ. Δημητσάν. Λεντεκ. Μεγαλόπ.) ἀφρου-
 γράζομαι Κρήτ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) ἀφρουγρράζομαι Κρήτ.
 ἀφουγκράζομαι Πελοπν. (Οἶν.) ἀφοκράζομαι Εὐβ. (Αἰδηψ.)
 Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ.ά. — Λεξ.
 Δημητρ. — ΙΠολυλ. Διηγ. 25 ἀφροκράζομαι Κέρκ. ἀφο-
 γκράζομαι Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Καλάμ. Μεσσήν. κ.ά.)
 — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀφογρράζο-
 μι Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) ἀφογρράζομαι
 Ζάκ. ἀφρογκράζομαι Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀργολ. Ἀχαΐα
 Καλάβρυτ. Μεσσήν.) ἀφ'κραίνουμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀ-
 φουκραίνουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀφουγκραίνουμι Στερελλ.
 (Κλών.) ἀφοκρᾶσκομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀφακράζομαι
 Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. κ.ά.) ἀφραγκράζομαι Εὐβ. (Ἀν-
 δρων. Κονίστρ. κ.ά.) ἀφραγκράζομαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Ὀρ.
 κ.ά.) ἀφρηκράζομαι Μέγαρ. ἀφηκράζομαι Νάξ. (Ἀπύ-
 ρανθ.) ἀφηκράζομαι Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀφηκράζομαι Ἡπ.
 Κῶς ἀφηγρράζομαι Κύθηρ. Πελοπν. (Οἶν.) ἀφηγρρειάζο-
 μι Σέριφ. ἀφουκράζομαι Ζάκ. Κάλυμν. Κάσ. Κῶς Σῦρ.
 ἀφρουκράζομαι Κρήτ. κ.ά. ἀφουγκράζομαι Κύπρ. Κῶς Ρόδ.
 ἀφουγκράζομαι Εὐβ. (Στρόπον.) κ.ά. ἀφουγρράζομαι Ἀ-
 στυπ. ἀφογρράζομαι Κεφαλλ. ἀφράζομαι Σέριφ. Ἐνεργ.
 ἀφηκρῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) ἀφηκράζω Λεξ. Κομ.
 Κινδ ἀφηκράζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπακροῶμαι, δι' ὃ ἰδ. ΙΒαλαβάν. ἐν
 Ἀρχ. Συλλ. Κορ., κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὴν ἀπό,
 περὶ ἧς ἰδ. ΙΒογιατζίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 167
 κέξ., γενομένου *ἀπακροῶμαι καὶ περαιτέρω διὰ τὴν
 σύμπτωσιν τῶν ὁμοίων φθόγγων ο *ἀπακρῶμαι καὶ
 *ἀπακράζομαι (πβ. κρεμῶ-κρεμάζω, κοπιῶ-κο-
 πιάζω κττ.), ὅπερ σώζεται εἰς τὸν τύπον Μεγάρ. ἀπα-
 γρειάζομαι καὶ παγρειάζομαι. Ἐκ τῶν τύπων τού-
 των *ἀπακρῶμαι καὶ *ἀπακράζομαι τραπέντος τοῦ

π εἰς φ κατὰ τινὰ ἀναλογίαν (πρὸς τὸ ὑφορῶμαι-ἀφο-
 ροῦμαι κατὰ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 159 καὶ Ἀκαδ. Ἀναγν.
 1², 552) προήλθον τύποι *ἀφακρῶμαι-ἀφακράζο-
 μαι καὶ μετ' ἐσωτερικῆς αὐξήσεως, χρονικῆς ἢ συλλαβι-
 κῆς, μετενεχθείσης εἰς τὸν ἐνεστώτα ἀφηκρῶμαι-ἀ-
 φηκροῦμαι, ἥδη μεσν. παρὰ Δουκ. addenda λ. ἀφι-
 κρῶνειν (πβ. καὶ προστακτ. ἀφηκρησῆτε Les cinq
 livres de la loi 4,23 <ἐκδ. Hesselung>, ἀφηκρασῆτε
 ἐν Χρον. Μορ. Τ 938. Ἰδ. ἐκδ. JSchmitt κριτικὸν ὑπό-
 μνημα), ἀφηκράζομαι καὶ *ἀφεκράζομαι, ὅθεν
 ἀφεγκράζομαι κτλ., ἐκ τούτων δὲ κατόπιν σιγήσεως
 τοῦ φθόγγου η (πβ. σιτάρει-σ'τάρει, φυλακῆ-φ'λα-
 κῆ κττ.) ἀφ'κροῦμαι, μεσν. ἐν Φυσιολόγ. στ. 847 (ἐκδ.
 ÉLegrand) καὶ Χρον. Μορ. Η 937, 938 κ.ά. (ἐκδ. JSchmitt)
 καὶ ἀφ'κράζομαι καὶ μετ' ἐξωτερικῆς συλλαβικῆς αὐ-
 ξήσεως ἐφ'κροῦμαι, ὅς καὶ ἐν Διγ. Ἀκρίτ. στ. 1111 καὶ
 2223 (ἐκδ. SLambros σ. 157 καὶ 201) καὶ Χρον. Μορ. Ρ
 938 (ἐκδ. JSchmitt). Ἐκ τούτων κατ' ἀνάπτυξιν οὐ διὰ τὸ
 δυσεκπρόφερτον τοῦ συμπλέγματος φκε προήλθον ἀκο-
 λούθως οἱ τύποι ἀφουκροῦμαι, ὅς καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α
 12, 17 κ.ά. (ἐκδ. ΣΞανθουδ.), ἐνθα καὶ φουκροῦμαι Α
 247, 1232 κ.ά., καὶ ἀφουκράζομαι (*φρουκράζομαι
 ἐν Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Δ 328 <ἐκδ. ΣΞανθουδ.>) καὶ
 κατ' ἀποκατάστασιν τοῦ ο τῆς προθέσεως ἀπὸ *ἀφο-
 κρῶμαι, ὅθεν ἀφογκρῶμαι κτλ., καὶ ἀφοκράζομαι,
 ὅς καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 2. Ἐκ τῶν τύπων τούτων
 προήλθον πάντες οἱ λοιποὶ κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλους ἢ
 κατὰ νόμους τῆς νέας Ἑλληνικῆς καὶ τῶν οἰκείων ἰδιω-
 μάτων. Ἐν Πόντῳ παρὰ τοὺς ἀορ. ἀφουκράθα καὶ
 ἀφουκρέθα ὁ ἐνεστώς ἀφουκροῦμαι, οὗ τὸ β' καὶ γ'
 ἐνικ. πρόσωπον ἀφουκρᾶσαι, ἀφουκρᾶται κατὰ τὰ
 ῥήματα τῆς α' συζυγίας. Διὰ τοὺς τύπους Καππ. φρη-
 κοῦμι καὶ φρηκούμου ἰδ. RDawkins Modern Greek
 in Asia Minor 58. Περὶ τῆς λ. ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,72, K Foy
 Lauts. griech. Vulgärspr. 31, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 158 κέξ.,
 ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. Ἑλλην. 1,95 καὶ ΒΦάβην ἐν Λεξικογρ.
 Δελτ. Ἀκαδημ. Ἀθηνῶν 1 (1939) 110 κέξ.

1) Τείνων τὸ οὖς ἀκούω προσεκτικῶς, ἀκροῶμαι
 πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σίλ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
 Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Ν' ἀφακράζεσαι ἢ ἀφου-
 κράζεσαι καὶ νὰ μὴ μιλᾷς πολλαχ. Ἀφοκροῦ ντὸ λέγω σε
 (ἀκουε τί σοῦ λέγω) Κερασ. || Φρ. Κούρμα καὶ φρήκον
 (πρὸς σπεύδοντα ν' ἀπαντήσῃ) Ἡπ. Πατῶδα κί ἀφεγρεια-
 ζοδα (ἐπὶ προφυλακτικῶν ἀνθρώπων) Λακων. || Γνωμ.
 Ἀπ' ἀφουγκράζεται καλὰ ὁμορφα κουβεδιάζει Κρήτ. || Αἴ-
 νιγμ. Τέσσεροι στέκονται, δύο ἀφρουγκάζονται, δύο τηρᾶνε,
 ἕνας σκάφτει καὶ ἕνας κουνιέται (ὁ χοῖρος) Χατζ. || Ἀσμ.

Βγήκε κι αὐτὴ ν' ἀφηγκραστῇ, ν' ἀκούσῃ τὸ τραγούδι
 Ἡπ.

Ἀφρηγαστῆτε νὰ σᾶς πῶ θλιμμένο μοιρολόι
 Λακων.

Ἐβγα γιὰ νὰ μ' ἀφηγρραστῆς τὸν ὄρκο ποῦ θὰ κάνω
 Σῦρ.

Κί ὄντας μιλᾷ φουκροῦνται τον ὄλοι μικροὶ μεάλαι
 Τήλ.

Τραβῶδ' ἐσὺ τὸ παλληκάρ' κ' ἐγὼ ἄς ἀφουκροῦμαι,
 σῦρον τὰ λόγια τῇ σεβᾶς κ' ἐγὼ ἄς παλαλοῦμαι

Χαλδ. Συνών. ἀκούω Α 4, ἀκροάζομαι 1, ἀκροᾶ-
 μαι 1, ἀκρουμάζομαι 1, ἀκρουμαίνω 1, ἀκρῶν-
 νομαι 1, ἀφακράρω, ἀφακρῶνομαι, ἀφτιάζο-
 μαι. β) Ὡτακουστῶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.
 Χαλδ. κ.ά.) : Φραγκάστηκα κι ἀκουσα εἶντα λέγανε Ἀνδρων.

Πήγαινε φραγάσου νὰ δοῦμε τί λένε Ὁρ. Ἀφουγκράζιτι τοῦ σπίτι μ' Σάμ. Ἦτιονε χωσμένος κι ἀφρουκούθενε Κρήτ. Πήι 'ς τ'ν πόρτα κι ἀφουκραίνιταν τί φκειάβ' αὐτὸς μέσα Αἰτωλ. Τί κάθισι αὐτοῦ κι ἀφ'κράζισι; Ζαγόρ. Ἐφουκρέθα, ἅμα 'κ' ἐκ'σα ντὸ λέγ'νε Τραπ. Χαλδ. Φουγρᾶσι τί θὰ ποῦμι νὰ τοῦ γράψ'ς; Λήμν. Ἀφηγκρίστη το' ἄκουσε οὐλα τὰ λόγια τ' καλόγερον (ἐκ παραμυθ.) Σκυρ. Πήγε 'πὲ τὸ παραθύρ' καὶ 'φηκρήσκε Σκοπ. || Παροιμ. Ὅποιους ἀφ'κρεῖετι τὰ θ'κά τ' ἀκούει (ὅτι ὁ ὠτακουστής συνήθως ἀκούει ἰδικὰς του μομφὰς) Μακεδ. || Ἀσμ.

Κι ἀπόξω 'κείνη στέκεται, ὅλα καλὰ τ' ἀφ'κράται Νίσυρ. Συνών. ἀκρουμάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 1 β, ἀφακρώνομαι 2, κρυφακούω. γ) Ἐξετάζω τὸν ἀσθενῆ διὰ τῆς ἀκροάσεως, ἐπὶ ἱατρῶν Ἡπ. Μύκ. κ.ά.: Σῦρε νὰ σ' ἀφ'κραστῇ ὁ γιατρὸς Ἡπ. Τὸν ἀφ'κρεῖάζεται ὁ γιατρὸς Μύκ. Συνών. ἀφακρώνομαι 3. 2) Πείθομαι εἰς τινα, δέχομαι τὰ ὑπὸ τινος λεγόμενα, ὑπακούω πολλαχ.: Δὲ μοῦ φραγκάζεται καθόλου Κονίστρ. Πολὺ μὲ 'φηκρεῖεται τὸ παιδί μου Σαρεκκλ. Τώρα δουλεύει κι ἀφηκράζεται νὰ τοῦ πῇ κάνεις κάτι Ἀπύρανθ. Σᾶς ἐμίλησα, μὰ δὲ μὸφηκράστητε αὐτόθ. Δὲ 'φηκρεῖουνταν, γι' αὐτὸ τὰ 'παθε Σηλυβρ. Ν' ἀφ'κράζισι τί σ' λέν οἱ τρανύτιροί σ' Σισάν. Ἐν τοῦ 'φουγκράζουμου νὰ 'ρτῶ Κάλυμν. Πρέπει ν' ἀφουκραστῇ τοὺς γονέους τῆς ἹΠολυλ. 25 || Παροιμ.

Ἐσὲν τὰ λέω τοῦτα | κι ἂν ἔχης νοῦ 'φουκροῦ τα (ἐπὶ τῶν ἀλληγορικῶς ὁμιλούντων) Ρόδ. || Ἀσμ.

Δὲν ἀφρουκοῦμαι κάνενοῦς, μόνο τοῇ κεφαλῇς μου Κρήτ. Συνών. ἀκούω Α 4 β, ἀκροάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 2, ἀκρών-νομαι 2. Μετοχ. 'φηκραζούμινους = εὐπειθής Ἡπ. (Ζαγόρ.): Εἶνι 'φηκραζούμινου πιδί. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφακραστερός. β) Εἰσακούω, ἐπακούω Κρήτ. Κῶς κ.ά.: Ἀν εἶχα -ν- ἀφρουκάζεται ὁ Θεὸς τοῦ καθανοῦ μας, ἦθελα χαλάσει ὁ κόσμος Κρήτ. Ἀ, μὰ δὲ σ' ἀφρουκᾶτ' ὁ Θεὸς ὅσο καὶ νὰ βλαστημᾶς καὶ κάτεχέ το αὐτόθ. 'Φουκράστηκέν τως ὁ Θεὸς Κῶς. Συνών. ἀκούω Α 4 γ. 3) Ἐχω τὴν αἰσθησιν τῆς ἀκοῆς, ἀκούω Ἀστυπ. Θεσσ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Ἀφουκρεῖοῦμι καλὰ Θεσσ. Δὲν ἀφουρκοῦμαι ὁλγὸ Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Μὲ βαστοῦσα δὲ βαβὰ μου καὶ δὲ δὸ 'φηγρᾶστηκα (βαβὰ=νεῦρα) Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 209 (ἐκδ. ἘLegrand) 'ἄς εἶχα μάτια σκοτεινά, ἀφτιά νὰ μὴ 'φουκροῦμαι... | νὰ μὴ θωρῶ τὸ γίνεται, νὰ μὴ 'γροικῶ τὸν πόνο.

Πβ. ἀφακράρω, ἀφακρώνομαι.

ἀφακράρω ἀμάρτ. ἀφηγρᾶρω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι κατὰ τὰ εἰς -άρω.

Ἀφακράζομαι 1, ὁ ἰδ.: Μὲ ἀφηγρᾶρεις;

ἀφακράρισμα τό, ἀμάρτ. ἀφηγρᾶρισμα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράρω.

Ἀφάκρασμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφάκраси ἦ, ἀμάρτ. ἄφ'κρησι Θράκ. (Αἰν.) ἀφούκраси ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,159.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι Πβ. καὶ μεταγν. ἐπακρόασις. Τύπ. αὐκρησις παρὰ Δουκ. καὶ Γερμ., ἀφούκрасиς δὲ παρὰ Βλάχ.

Ἀφάκрасμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφάκрасма τό, πολλαχ. ἀφούκрасμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀφούκрасμα Κρήτ. ἀφούκρεμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφήκрасμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Λεξ. Κομ. Κινδ ἄφ'κраси Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀφούγκраси Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀφώκρωμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀφούκρωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Ὁ τύπ. ἀφούκрасμα καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀφώκρωμαν-ἀφούκρωμαν ἐκ τοῦ τύπου ἀφουκροῦμαι-ἀφουκροῦμαι κατὰ τὸ ἀπλώνω-ἀπλοῦμαι-ἄπλωμαν, στεγνώνω-στεγνοῦμαι-στέγνωμαν, φανερώνω-φανεροῦμαι-φανέρωμαν κττ. παράγωγα ἐκ τῶν εἰς -ώνω ρημάτων.

1) Ἀκρόασις ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀκρούμασμα 1, ἀφακράρισμα, ἀφάκраси. 2) Λαθραία ἀκρόασις, ὠτακουστία ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀφούκρεμαν ἐν' τρανὸν ἀμαρτίαν Τραπ. Χαλδ. Ἀσ' τ' ἀφούγκраси Ἀράχ. Συνών. ἀκρούμασμα 2, παρακάθισμα.

ἀφακραστερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφουκαστερός Κρήτ. (Σέλιν.) ἀφρουκαστερός Κρήτ. (Σέλιν.) ἀρφουγαστερός Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι.

Ἐκεῖνος ὅστις ὑπακούει εἰς τοὺς ἄλλους, εὐήκοος, εὐπειθής: Ἀφρουκαστερὴ κωπελλιά. Ἀρφουγαστερὸ κωπέλλι. Συνών. ἀφακραστικός, καλαφάκраси, ὑπάκουνος, 'φηκραζούμινους (ἰδ. ἀφακράζομαι 2), ἀντίθ. ἀκρούμαστος, ἄκρωστος, *ἀνάκοος, *ἀνακρούμαστος, ἀναφάкраси, ἀνυπάκουνος, κακαφάкраси.

ἀφακραστής ὁ, ἀμάρτ. ἀφηκраси Λεξ. Κινδ ἀφ'κρηστής Ἰμβρ. ἀφουκраси ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,159 ἀφουγκраси Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Πβ. καὶ μεσν. ἐπακροατής ἐν γλωσσαρίοις. Τύπ. ἀφηκρηστής ἐν Πεντατεύχ. Ἐξοδ. 15, 26 (ἐκδ. Hesseling), αὐκρηστής παρὰ Δουκ. (λ. αὐκροῦσθαι), τὸ δὲ ἀφουκраси καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ προσπαθὼν νὰ ἀκούσῃ τι κρυφίως, ὠτακουστής ἐνθ' ἀν.: Ἀφουγκраси δὲ γίνουμι Στερελλ. (Ἀράχ.) Ξέρ'ς τί ἀφ'κρηστής ποῦ 'νι τούτουνους; κάμμιὰ κουβέδα δὲ δὸν γιλᾶ Ἰμβρ.

ἀφακραστικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφουκраси Κρήτ. — ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 159 ἀρφουκраси Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀφακраси.

Εὐηκόως, εὐπειθῶς ἐνθ' ἀν.: Ἀφουκраси νὰ περνᾶς γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾶ οὐλὸς ὁ κόσμος Κρήτ.

ἀφακраси ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφουκраси Κρήτ. — ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 159.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι. Ὁ τύπ. ἀφουκраси καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀφακраси, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀφουκраси κωπελλί Κρήτ.

ἀφακράστρα ἦ, ἀμάρτ. ἀφ'κρήστρα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι καὶ τῆς καταλ. -τρα.

Ὁ τόπος ὅπου κρυπτόμενός τις δύναται νὰ ὠτακουστῇ: Πάνι κι στάτοι 'ζ' δ' ἀφ'κρήστρα ν' ἀκούδ' τί 'νι π' κουβιδιάζ'.

ἀφακρομιλῶ ἀμάρτ. ἀφ'κρουμ'λάου Λέσβ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀφακράζομαι καὶ μιλῶ κατὰ βιαίαν συγκοπὴν τοῦ α' συνθετικοῦ ἀντὶ ἀφακраси. Τὸ ο ὑπείσθηθεν ὡς κατ' ἐξοχὴν συνθετικὸν φωνῆεν.

Ἀκούω καὶ ἀποκρίνομαι, συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ: Δ' βλέπ'ς μόνι ν' ἀφ'κρουμ'λᾶ τ' κόσμ' τ'ς ἀδρόι.

ἀφακρώνομαι ἀμάρτ. ἀφ'κρουών-νομαι Μεγίστ. ἀφ'κρουών-νομου Λυκ. (Λιβυσσ.) 'φ'κρών-νομαι Σύμ. 'φουκρών-νομαι Σύμ. Προστακτ. ἀφ'κρουώθου Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπακροῶμαι. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -ώνω ἔλαβεν ἀρχὴν πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπηκροά-

